

Zprávy z farnosti

01/2011

Prvních 10 let 3. tisíciletí je za námi. Vstupujeme do roku 2011. Co nás čeká? Jistě si vzpomínáme, jak před několika desítkami let jsme vzhlíželi k roku 2000, jako k určité metě. Čeho všeho jsme měli dosáhnout. Zdálo se, že pak už budeme jenom létat k jiným planetám. Nyní prožíváme realitu, která je a možná ještě bude docela tvrdá. Samozřejmě záleží na tom, jaká si určíme měřítko. Zatím se většina všeho hodnotí podle materiálních měřítek. A zde nám jaksi dochází dech. Neměli bychom se snažit zaměřit více na duchovní rozměr? Kdo se dříve o to bude pokoušet, bude mít náskok. Začátek nového roku je symbolem začátku nového údobí. Snažme se více prohloubit svůj vztah k Bohu. Nejenom se vznášet v jakýchsi duchovních úvahách, ale Boha přímo „vtáhnout“ do svého praktického života. Rozmlouvat s Ním o běžných věcech, které prožíváme.

K tomu rád vyprošuji zvláštní požehnání.

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2011

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

LEDEN

1. Aby bohatství stvoření bylo ceněno jako vzácný Boží dar, zachovávalo a zpřístupňováno všem lidem.
2. Aby křesťané dospěli k plné jednotě a vydávali celému lidskému pokolení svědectví o tom, že Bůh je otcem všech.
3. Aby všichni pokřtění v církvi přijímali dar svého křtu jako základ pro svůj život a jako vstupní bránu ke spáse i ke všem ostatním svátostem.

texty byly převzaty z <http://www.modlitba.net/>

Začíná nám nový rok

Zahajujeme 16. ročník ZzF. Kolik je to čísel našeho časopisu, které již spatřilo světlo světa. Vzhledem k nekonečnu to není ani kapka... Pro toho, kdo tato čísla sestavuje je to naopak dost překvapivé, že v daných podmínkách se náš měsíčník stále drží (kolik jiných, i za daleko lepších podmínek, zaniklo). Bylo v něm uveřejněno obrovské množství nejrůznějších materiálů, informací, článků. Našly by se i příspěvky, týkající se bezprostředně života naší farností, farníků. Nebylo jich sice mnoho, ale zaplat' pán bůh za ně.

Při náhodném prolistování snadno objevíme různorodost, pestrost, zkoušení, zda něco „zabere“. Občas se ozval někdo, kdo měl z vydávání radost, pochválil a dokonce se snažil jednotlivá čísla šířit dál. Časopis si čtou podle přístupu k naším stránkám prakticky po světě. Práce s vydáváním tedy doufejme není marná, i když občas se veřejně, někdy pouze „stranou“, ozve někdo s kritickým názorem. Je jen škoda, že právě takový nepřijde s vlastní iniciativou a neujme se této práce...

Pohlédneme-li do řad farníků, je jasné, že jsme každý zcela jiný a v té „hrstce“ se snad ani nenajdou dva s podobnými názory, požadavky, zájmy... Jak tedy v takovém případě tvořit náplň časopisu? Osobně to „neřeším“. Přijde to obvykle „samo“. Já v tom vidím ale něco jiného, než náhodu. Jednotlivá čísla jsou často jakoby zaměřená nějakým konkrétním směrem. Tak tomu bude i v tomto prvním čísle roku 2011. „Vyšlo“ to tak...

Přeji všem, kdo se rádi něco dozvědí, rádi přemýšlí, vzdělávají se, či pobaví, aby si „užili“. Pokud cítí, že by nebylo od věci se ozvat, doplnit, „vyrukovat“ se svou zkušeností, tak neváhejte! Ozvěte se... Prostě není nad spolupráci, otevřenou debatu, snahu se přidat do dění kolem sebe, „nastavit ucho hlasu doby“.

R. S.

- „Mami, je pravda, že po smrti se proměníme v prach?“ „Ano, zlatíčko.“ „Tak to za naší skříní už muselo zemřít hodně lidí!“

Jezuité a věda

Když papež Pavel VI. v 70. letech vyzval jezuitu, aby vedl boj proti ateismu v moderním světě, většina lidí si nejspíše představovala, že moderní ateismus se soustřeďuje kolem materialistického a pozitivistického světového názoru vědců a techniků. Ať už to bylo tenkrát jakkoliv, dnes je situace určitě mnohem složitější. Možná nadále vládne klíše tvrdě materialistického vědce, ale kdokoli četl počítačovou diskusní skupinu nebo bouřlivé debaty v časopise Nature, ví, že se věci mají jinak. Náboženství je stálým a výbušným tématem diskusí vědců.

Nicméně mnoho lidí – včetně věřících z řad vědců – se stále domnívá, že většina lidí s vědeckým či technickým viděním světa je nutně nepřátelská vůči náboženské víře. Právě toto je klíčový důvod, proč je důležité, aby se jezuité zapojovali do práce v technicky náročných oblastech, aby byli svědky soužití vědy a víry.

V posledních pětadvaceti letech světovou ekonomiku ovládly počítače, zpracování informací a jiná „high-tech“ odvětví. Stále více lidí, a to dokonce i v zemích třetího světa, si vydělává na své živobytí právě v této „nové ekonomice.“

Tato potřeba vydávat svědectví již velmi významné a stále rostoucí části naší populace s sebou přináší své vlastní problémy. Dokonce i věřící a praktikující křesťané v řadách vědců se často cítí odcizeni kultuře, se kterou se setkávají v kostele. Většinou pociťují, že druh učení a duchovní zkušenosti, které jim nabízejí jejich farnosti, nepodporuje jejich víru, ale je pro ni spíše zkouškou. Tváří v tvář protináboženským společenským tlakům, o nichž se věřící vědci domnívají, že stále přetrvávají v jejich vědecko-technickém světě, se tito dobří lidé musí držet své víry navzdory otevřenému nepřátelství (nebo přinejmenším nedostatku podpory), které zkoušejí ve svých farnostech.

Následující text je osobní reflexí o povaze mužů vědy. Vychází z mé zkušenosti jezuitského astronoma na Vatikánské observatoři, který pracuje mezi lidmi vědecké a technické orientace. Ale vychází také z období dvaceti let mého života, než jsem vstoupil do Tovaryšstva, kdy jsem byl věřícím laikem a vědeckým pracovníkem. Mnoho z toho, co mám na srdci, vychází z mé americké zkušenosti, ale nemyslím, že by tyto věci byly omezeny na USA. Vzdálenost mezi světem vědců a „laiků“ je ještě větší ve Velké Británii (již před padesáti lety tam C. P. Snow hovořil od „dvou kulturách“) a s jasnými příznaky tohoto jevu jsem se setkal také v Itálii.

„Muž vědy“

Vědecko-technicky orientovaným mužem vědy rozumím někoho, jehož postoj ke světu je krajně pragmatický, logický a především funkcionální. Kde se umělec ptá: „Je to krásné?“ nebo filozof: „Je to pravdivé?“, tam otázka vycházející z vědeckého pohledu na svět bude znít: „Jak to funguje?“ Vědci se budou chtít dozvědět, kde jsou „kolečka a páčky“ tohoto světa a proč jsou věci uspořádány tak, jak jsou. Jejich soudy se řídí hlediskem funkce – u každé instituce a u každého filozofického systému se ptají: „Jak dobře to plní svůj účel?“

Takový člověk vidí svět jako soubor jevů, kterým má porozumět, úkolů, které se mají splnit, problémů, které se mají vyřešit. Je to pohled na svět, který je laikovi zcela cizí či dokonce odporný. Ale je to pohled na svět, který je vědcům tak hlubo-

ce zažitý, tak „intuitivně zřejmý“, že mnozí z nich nechápavě krouťí hlavou nad lidmi, kteří mu nerozumí.

Vědci žijí ve své společenské subkultuře. Je poznamenána jistými iniciačními rity – spojenými s léty vysokoškolských studií – a charakteristickým pohledem na svět, který často sám sebe vidí jako odcizeného společnosti jako celku. Jako u každé subkultury i pro vědce platí, že blízké vztahy navazují mezi sebou navzájem a těžko se smířují s příchodem někoho jiného mezi sebe.

Mužové vědy jsou zvláštní směsicí protikladů. Jsou hrdí na své nezávislé myšlení a zároveň jsou kvůli svému vzdělání náchylní všechna pravidla dodržovat velmi striktně (zvláště jedná-li se o situace, kde se cítí nejistě). Společnost je odsouvá na okraj, protože se o nich domnívá, že jsou nespolečenšší, ale ve skutečnosti pracují v mnohem úžeji spolupracujících týmech než ostatní lidé.

Pokud jde o politiku, jsou zvláštní směsicí liberálů a volnomyšlenkářů. Mají tolik sebevědomí, že často jsou až arogantní co do svých intelektuálních schopností a domnívají se, že všechno dovedou sami vyřešit. Jsou velice vzdělaní ve svém oboru, a proto si často mylně pletou své odborné úspěchy se schopností vyniknout ve všem. Paradoxně jsou proto často lehkou kořistí pro obchodníky s nejrůznějšími moderními formami gnosticismu počínaje UFO až po módní diety. Lehko totiž uvěří, že jsou chytřejší než ostatní lidé, a proto jim nevadí společenský tlak, který druhým zabraňuje snadno přijímat myšlenky, jež společnost považuje za nesmyslné.

Z těchto rysů plynou pro jezuity jak zvláštní těžkosti, tak i bohaté příležitosti. Jde o lidi, kteří mají velkou potřebu pastorače, ale jsou zároveň náchylní tuto pastorači odmítnout, pokud se jim nezdá přijatelná. Jako představitelé všech subkultur jsou i vědci velice nedůvěřiví vůči lidem, kteří k nim nepatří. Ale zároveň, na rozdíl od jiných subkultur, subkulturu vědců nevymezuje rasa či národnost – mezi ně může být přijat kdokoliv, kdo je ochoten a schopen prokázat, že je intelektuálně způsobilý dosáhnout úspěchu v oblasti vědy či techniky.

Kromě toho většina z nich chápe problematiku vztahu vědy a víry mnohem kultivovaněji, než uznávají druzí. Na základě svých zkušeností mohou říci, že poměrně málo vědců chce mít cokoliv společného se scientismem. Vědec ví, že výrok: „Nevím, je to tajemství“, je někdy jedinou správnou odpovědí.

Podotýkám však, že přesto v myslích mnoha vědců propast mezi vědou a vírou existuje. Nejsou k náboženství nepřátelští, ale prostě nevědí, co jim náboženství může nabídnout. Propast vzniká, protože většina učitelů náboženské víry je neuspokojí, mají-li vysvětlovat náboženství tak, aby mu porozuměli i vědci. Ba co víc, otázky, které jim vědci kladou, a způsob, jakým je kladou, mohou lidem, kteří nerozumějí vědeckému způsobu myšlení, připadat jako útok nebo neúcta.

Co mi dá náboženství?

Pokusím se tyto skutečnosti dokreslit popisem jednoho rysu vědců. Už jsem se zmínil, že vědci se rádi přesně přidrží pravidel, a to často až do krajnosti. Je to přirozený důsledek práce, kterou dělají, světa, v němž žijí. Počítač je zcela nemilosrdný vůči nejmenší chybičce; přírodní zákony se rovněž neohlížejí na čistotu srdce či dobrý úmysl vědecko-výzkumného pracovníka. Pravidla se na základě takových zkušeností musí dodržovat s co největší přesností. Proto spíše než aby se snažili jim

porozumět v daném kontextu, jsou vědci často v pokušení buď je slepě dodržovat, anebo je jednoduše odmítnout.

Ve spojení s přehnanou důvěrou ve své vlastní schopnosti se může člověk s takovým přístupem domnívat, že spása se dá prostě „získat“ přesným dodržováním pravidel. To může vést k veliké netolerantnosti vůči chybám druhých – a co je ještě horší – k netoleranci vlastních chyb. Odtud je pak velmi blízko buď k beznaději, anebo k odmítnutí.

Jaké strategie zabírají v boji proti tomuto druhu legalismu?

Především poznamenejme, že popírat nebo zlehčovat pravidla není správnou odpovědí. Jakýkoliv pokus redukovat náboženství na jakousi množinu dobrých pocitů bude v očích vědce znamenat, že náboženství nemá žádný konkrétní obsah. Ale mám zkušenost, že zabírá, zavedeme-li rozlišení mezi pravidlem a učením: učení si má člověk osvojit, má mu naslouchat a pak jej aplikovat v kontextu, který žádný systém pravidel nikdy dokonale nepokryje. Tento přístup k věcem jako k problémům, které se mají vyřešit (problem solving approach) je vědcům vlastní: dobrý vědec zná a oceňuje rozdíl mezi přístupem k řešení problému podle kuchařky (cookbook approach to problem solving) a přístupem, který vyžaduje hlubší pochopení problému.

Dále je pro vědce velmi účinné rozlišovat mezi normativními a praktickými pravidly. Kupříkladu v kopané je pravidlo, které zakazuje dotýkat se míče rukou, pravidlem normativním; ale když nepřihrajete volnému spoluhráči, tak se sice neproviníte proti pravidlům jako takovým, ale můžete kvůli tomu prohrát zápas. Na základě této analogie se dá vysvětlit, že katolická církev má za základ spásu v Ježíši Kristu, a ne zákaz umělé antikoncepce či zdrženlivost od masa v pátek – a to bez toho, že bychom snížili význam takovýchto postupů, které jsou prostředky k dosažení cíle, jímž je spása.

Povšimněme si, co jsme v obou případech provedli. Spíše než popírat pravidla, ukazujeme, že tato pravidla se sama řídí jakýmsi pravidly – meta-pravidly. Odvoláváme se na vědcův intelekt, logické myšlení a vlastní zkušenosti. Poznamenejme také, že tady se sám chovám jako opravdový vědec – nejde mi to, aby mé vývody byly elegantní či filosoficky rigorózní; jde mi čistě o to, že nastíněné postupy při jednání s lidmi vědy zabírají.

dokončení v příštím čísle ZzF

Guy Consolmagno SJ, Vatikánská observatoř

Měl Ježíš tělesné sourozence?

V evangeliích na několika místech je řeč o „bratřích“ a „sestrách“ Páně. To vedlo už ve starověku odpůrce křesťanství k tvrzení, že prý Panna Maria nemohla být pannou, když Ježíš měl ještě nějaké sourozence. To slyšíme jako argument často i dnes. Poprvé s touto námitkou vystoupil ve 4. stol. pohan Helvidius. Proti tomu polemizoval církevní otec latinského Západu sv. Jeroným roku 383 skvělým spisem „O ustavičném Mariině panenství proti Helvidiovi“.

Jeroným, vynikající filolog, který pořídil latinský překlad Písma sv. pod názvem „Vulgáta“, zde dokazuje, že v hebrejštině a aramejštině slova „bratr“ a „sestra“ znamenají nejen fyzické sourozenectví, nýbrž i příbuzenství v boční linii. Biblický termín „bratr“ a „sestra“ tak mohl stejně dobře představovat bratrance nebo sestřenici, nebo i ještě vzdálenější příbuzenství. To bylo ostatně všeobecně známé, už ze Starého zákona víme o případech, kdy příbuzný je označen termínem „bratr“ (např. „bratři“ Abraham a Lot, ačkoliv Lot byl ve skutečnosti synovcem Abrahmovým).

Nicméně Helvidius ještě uvádí citáty z Mt 1, 25 a Lk 2, 7, kde se píše o Ježíši jako o „prvorozeném synu“. To by zdánlivě navozovalo, že po Ježíši mohla jeho matka mít ještě jiné děti. Jeroným však poukazuje na to, že termín „prvorozený syn“ měl význam čistě rituální, neboť podle Ex. 13, 12 každý první mužský novorozenec byl zasvěcen Bohu jako jeho vlastnictví bez ohledu na to, jestli po něm následovali další potomci či nikoliv. Výraz „prvorozený syn“ znamenal proto jeho zasvěcení Bohu, nikoli označení, že je nejstarší mezi sourozenci.

Jeroným ve své polemice s Helvidiem opouští nakonec argumenty filologické a přistupuje k vlastním okolnostem Kristova života podle evangelií. Když sv. Lukáš ve 2. kap. (41-52) popisuje pouť sv. rodiny do Jeruzaléma a scénu dvanáctiletého Ježíše v chrámu, vyplývá z toho jasně, že Ježíš byl jediným dítětem Marie a Josefa (pěstouna). Jinak by se totiž nedalo vysvětlit, proč nevzali Maria a Josef na pouť do Jeruzaléma taky své další děti (vždycky podle zvyklostí putovala celá rodina), a jestliže ano, tak proč se o tom evangelista nezmiňuje? Předpoklad, že by Lukáš zamlčel v této souvislosti Kristovy sourozence, by byl násilný, nepřirozený a téměř absurdní. Ježíš tedy ve svých 12 letech bratry a sestry určitě neměl. Pokud by měli Maria s Josefem po Ježíši ještě další děti, tak až po jeho 12. roce života, což je ale málo pravděpodobné. Ostatně nikde v evangeliích se nemluví o někom, kdo by byl „synem“ nebo „dcerou“ Marie a Josefa. Kdyby Maria měla kromě Ježíše ještě jiné potomky, zcela určitě by ji Pán na kříži světil některému z nich, neboť zákon v Izraeli předpisoval, že pouze děti mají absolutní povinnost postarat se o svou ovdovělou matku, nesvětil by ji tedy úplně cizímu Janovi (Jan 19, 25-27).

Dále si Jeroným všímá zpráv evangelistů o ukřižování Páně. Sv. Matouš a sv. Marek píší, že pod Ježíšovým křížem stála mj. i „Maria, matka Jakuba mladšího a Josefa“ (Mt 27, 56; Mk 15, 40). Podle sv. Lukáše (24, 10) „Maria, matka Jakubova“ šla s ostatními ženami v sobotu ráno k Ježíšovu hrobu. Sv. Jan (19, 25) uvádí, že se jednalo o „sestru matky jeho, Marii, manželku Kleofášovu“. Slovo „sestra“ tu opět znamená „příbuzná“ (nemohly se přece rodné sestry jmenovat úplně stejně). Podle zprávy církevního spisovatele Hegesippa ze 2. stol. byl Kleofáš (nazývaný též Alfeus) fyzickým bratrem sv. Josefa. Panna Maria a Maria, manželka Kleofášova, matka Jakuba (apoštola Páně) a Josefa, byly tedy švagrové. Šlo o jednu z žen, které Krista doprovázely, a již evangelisté nazývají „druhou Marií“ na rozdíl od Marie Magdalény. Jeroným však dává s tím do souvislosti další zprávu Matoušova a Markova evangelia (Mt 13, 53-58; Mk 6, 1-6) a sice tu o nevěře obyvatel v Nazaretě, v níž se praví, že Nazareťané se divili nad Ježíšovou moudrostí a říkali: „Copak to není tesař, syn Marie a bratr Jakubův a Josefův a Judův a Šimonův? Cožpak nežijí i jeho sestry mezi námi?“

Jakub a Josef jsou nejspíš titíž mužové, jejichž matka, „sestra“ (ve skutečnosti švagrová) Panny Marie stála na Kalvárii pod křížem Páně. Nemohli být tedy fyzickými bratry Ježíšovými, ale jeho příbuznými, konkrétně bratřenci (sv. Josef, i když byl pěstounem a nikoli fyzickým otcem Pána Ježíše, byl před zákonem jeho otcem, proto příbuzenstvo z jeho strany bylo i Kristovým příbuzenstvem). Totéž platí i o dalších vyjmenovaných „bratřích“ Páně a jeho „sestrách“, které pocházely od jiných příbuzných, buď Panny Marie nebo sv. Josefa. Kdyby se totiž byl i jen u některých z těchto uváděných osob jednalo o fyzické sourozence Kristovy, pak by se museli narodit až po 12. roce jeho života, neboť podle Lk 2, 41-52) v tomto věku fyzické bratry a sestry neměl. Protože víme, že začal veřejně působit ve stáří cca 30 let, museli by být potom títo jeho „sourozenci“ všichni buď ještě dětmi nebo nezletilými osobami. Pak by ovšem Nazareťané nemluvili o jeho „bratřích“ a „sestrách“ jako o postavách obecně známých, což předpokládá, že šlo o dospělé lidi a nikoli o děti. Jestliže mezi nimi „žily“ Ježíšovy „sestry, znamená to, že žily samostatně (nejspíš jako manželky a matky) a měly svou domácnost. Kdyby se jednalo o nezletilé, žily by přece s rodiči, potom by ale Nazareťané zcela logicky říkali: „Cožpak nežijí s jeho matkou i jeho sestry?“ a nikoliv „Cožpak nežijí i jeho sestry mezi námi?“

Pádné a přesvědčivé argumenty sv. Jeronýma jsou fakticky nevyvratitelné. Pánenství Matky Boží je logicky i biblicky zdůvodněné. Katolická nauka stojí na solidních základech, obhajitelných i vědecky a jakékoliv pokusy zpochybnit ji jsou odsouzeny už předem k nezdaru. Nevěříme mýtům a bájím, ale pravdivým a skutečným faktům.

Norbert Classen, Kirchliche Umschau 2/2010, Immaculata 12/2010.

Pravoslavní v Rusku spokojeni s restitucí církevního majetku

Prezident Ruské republiky Dimitrij Medvěděv podepsal 30. listopadu 2010 zákon, kterým je stanovena restituce kostelů a klášterů konfiskovaných po revoluci v říjnu 1917 náboženským organizacím. Řada z nich byla v době komunistického režimu často přeměněna na muzea.

Zprávu oficiálně sdělil Medvěděv patriarchovi Moskvý a celé Rusi Kirillovi 30. listopadu 2010 během setkání v chrámu narození Matky Boží v Kremelském paláci. „Je to zvláštní místo,“ řekla hlava státu, „a chtěl bych využít této příležitosti, abych Vás informoval o tom, že jsem dnes podepsal zákon o restituci náboženského majetku církevními autoritám. Je to důležitý zákon, který byl před svým schválením předmětem dlouhé diskuse a hledání široké shody.“

Opatření znamená restituci 6 584 náboženských objektů, z nichž 6 402 patřilo pravoslavné církvi (mezi nimi i chrám Narození Matky Boží). Zbývající část bude vrácena muslimské, katolické, evangelicko-luteránské, buddhistické a židovské komunitě. Patriarcha Kirill zdůraznil: „Zákon svědčí o tom, že naše země překonala strašné následky sovětského režimu a znovu nastavuje historickou spravedlnost. Jen stát, který zakládá svou činnost na spravedlnosti, může mít budoucnost.“

Podle AsiaNews byl pro arcibiskupa kostela Matky Boží v Moskvě Mons. Paola Pezziho „zákon schválen a připraven tajně, nejen bez jakékoli veřejné diskuse, ale dokonce bez konzultace s různými stranami, kterých se týká, jako jsou například křesťanské organizace, které nepatří k pravoslavné církvi“.

Opatření, schválené parlamentem v červnu v prvním čtení a v září v druhém, se netýká ikon a dalších sakrálních předmětů, uložených v muzeích, které zůstanou na svém místě. V minulých měsících ředitelé galerií a umělečtí kritikové původní vládní projekt kritizovali (předpokládal restituci i těchto děl) a tvrdili, že církev nebude schopna zajistit správnou údržbu ikon a jiných historických liturgických předmětů. Údržba interiérů chrámů totiž podle jejich názoru znamená riziko, že budou méně přístupné širokému publiku, které muzea běžně navštěvuje.

Ve stejné linii uvažují Svaz muzeí Ruska a místní výbor Mezinárodní rady muzeí (International Council of Museums), které žádaly, aby šedesát klášterů a chrámů zvlášť významných pro ruskou historii, počínaje těmi, které jsou zařazeny na seznam světového dědictví UNESCO, nebylo vráceno pravoslavné církvi.

ČBK, 6. 12. 2010

Já a lefebrismus

Kdyby sám anděl vám zvěštoval jiné evangelium, než jaké jsem vám řekl, budiž proklet (Gal 1, 8).

Dříve jsem si následkem plochého studia myslel, že lefebristé, jinak také Bratrstvo Pia X., je kromě pouhého tradicionalistického pohledu na církev považováno také za schizmatické. Zejména svým konáním jaksi údajně popírá papežskou neomylnost, když hovoří v náznacích „o prázdném papežském stolci“. Není to pravda!

Lefebřisté nejsou sedesvakantisté, ale přísní tradicionalisté, jimž bychom měli znovu naslouchat, neboť opakují to, co ztvrdily tridentský koncil a papežské dokumenty.

Jestliže odmítají II.Vatikánský koncil, pak proto, že rozdrobil liturgickou jednotu Církve a zasáhl i do jednoty neomylného dogmatu. Vysvětlím to.

Kdo se domnívá, že jazyk není při liturgii až tak důležitý, ten se mýlí. Jinak tomu nebylo u mne. Jazyk je důležitější, než se může na první pohled zdát. Proč? Protože jednoznačně sjednocuje církev, a protože ať jsme kdekoliv na světě, víme přesně, v jaké fázi se mše svatá nalézá a umožňuje nám to zapojit se do latinské mše. Jsme tím tedy v církvi doma všude na světě a nevzniká pocit odloučení, exotiky, osamělosti. Je to velké vyjádření jednoty jedné Církve.

K tomu bych rád dodal následující. Všimněte si např. náboženské roztříštěnosti islámu, ale současně jeho velké jazykové jednoty.

Pokud jde o posun v dogmatickém chápání, pak mám na mysli tento fakt. MIMO CÍRKEV NENÍ SPÁSY. Proč? Protože to řekl Kristus. Svým apoštolům přikázal kázat evangelium a přivádět mu učedníky. Ale co s těmi, jimž se učení Kristovo nedostalo? Nebudou snad spaseni? Budou! Budou spaseni podle míry svých skutků a touhy po spravedlnosti. Křtem touhy. Nebudou však spaseni podle

svého náboženství, jestliže hlásá opak toho, co učí Kristus ve své Církvi a skrze svou církev. Tedy žádný ekumenizmus by neměl přispívat k tomu, abychom svou víru v církev redukovali na výměnný obchod. Církev je vše. Není to žádný kulturní spolek, ale Kristovo tělo a podstata, z níž máme čerpat milosti, neboť neustále tryskají z pramene Ježíšova srdce. Dále je nutné připomenout, že je naprosto nevhodné, aby katolík navštěvoval mše jinověrců, neboť nemá 100 % jistotu pravd. Tu jedinou jistotu má opět v katolické Církvi, jak dokazují její mučedníci a světci, též vizionáři a v neposlední řadě i její svatí učitelé. Protestantismus je blud a „Bohu se hnusí“ /cf. bl. Kateřina Emmerichová/.

To ale neznamená, že se mu hnusí protestanti, jak dokazují vizionářky v Garabandalu. Tam, když se jich jeden protestant ptal, zda i on si smí nechat políbit kříž, řekla Panna Maria, že i dotýčný protestant je jejím synem. Lze považovat nad alegorií návratu ztraceného syna? Myslím, že ano.

Žádné jiné náboženství není pravé, než to, v kterém se sdružuje plnost pravd Zjevení. V takovém případě ale nejde o intelektuální počin jednotlivců, nýbrž o Zjevení Kristem, který nepřestává být vždycky s námi /cf./.

Modernizmus a neomodernizmus v církvi a intelektuální popření víry v zázrak.

Jako zcela paradoxní se jeví náš vztah ke světu, jemuž diktují modernisté a kdy marně hledáme souvislosti.

Zde mám na mysli například vztah k biologické evoluci. Ta nás totiž nutí přehlížet zázrak v procesu stvoření. Tím, že ho degraduje na pouhé - možná.

Evoluce, již jsem byl nucen donedávna slepě věřit, mi totiž způsobovala obrovské potíže vkomponovat Boha do rámce stvoření jako zázraku, protože tam, kde panuje určitá přirozenost či samovolný chod věcí, není zázraku potřeba. Něco, jako když Bůh natáhne stroj a on běží /Newtonův deizmus/. Omyl. Stvoření je zázrak asi tak stejný, jako je zázrak uzdravení či vzkříšení z mrtvých. Není jedno odděleno od Boha, ale naopak tvoří jednotu.

Z té představy, že evoluce /transformizmus, mutace apod./ jsou výsledkem práce biologů, se mi točila hlava. Na jedné straně stojí teorie stvoření a teorie evoluce. Obě ale mají své věřící. Evoluce se neopírá o žádný experiment, nepodává o sobě žádný empirický důkaz a vše je jen vykonstruováno, aby Bůh už nebyl potřeba. Kde beru tu jistotu?

Presvědčil mě páter Pio z Pietrelciny, svatý řeholník a učitel církve. Když uzdravil člověka z nemoci naráz. Když bychom ale toho člověka podrobili objektivnímu zkoumání, zjistili bychom například, že má vytvořené všechny nervy tam, kde předtím nebyli, což ale tomuto nemocnému opět umožnilo vnímat svět. A jestliže známe rychlost růstu takovýchto nervů, pak máme i rychlost zázraku. Omyl. Zázrak nastal ihned, bez vývoje. Tento model se dá lehce abstrahovat i na vesmír. Ten také pozorujeme jen v určitém stavu, jako ty nervy.

Bohu totiž nelze přikazovat, jak dlouho má čekat na zformování vesmíru, aby v něm mohl dále pokračovat na zázracích života. Nikoliv, vše mohl vytvořit naráz. To pak dokonale sladí i pojem smrti jako následku dědičného hříchu. Nešlo v tomto případě o smrt duchovní, jak jsem se domníval, ale biologickou. To pak ale apriori

snížuje věk Země. Nutí nás to zamyslet se i nad geologickými soubory okolo nás. Podle této verze stvoření by i tyto soubory měly být výsledkem světové potopy, jak ji popisuje Genesis a opakuje Kristus v evangeliích.

Tím bych se chtěl zároveň i omluvit svému profesoru na fundamentální teologii a dogmatiku, otci Opletalovi, s nímž jsem polemizoval o Darwinovi a jehož jsem obhajoval. Darwin přináší pouhou hypotézu, aby byla poté vybudována ve složitě teorie bez sebemenšího důkazu. Mikroevoluce, jako jsou malé dílčí změny u živočichů a rostlin, je pak jen špatným vtahováním do kategorie makroevoluce.

Modernizmus v církvi způsobil intelektuální bezradnost a bezvýslednost. Zvykli jsme si na svěťácký argument, že církvi do přírodních věd nic není a že je to jen otázka vědy. Zapomínáme ale na dějinný fakt, který nám pomáhá definovat církev i jako odborníci na přírodní vědy /počátek vědecké farmakologie, spisy sv.Alberta Velikého, Mikuláše Kusánského, Rogera Bacona, gregoriánská reforma kalendáře aj./.

Teprve pohrobci nominalizmu, jako Descartes, Malebranche aj. rozsekli teologii na posvátnou filozofii a přírodní vědu. Descartes rozetnul člověka na tělo a duši a přestal myslet na člověka jako na celek, jak žádali původně mendikanté v čele se sv.Tomášem Akvinským. Odtud vede cesta k Newtonovi, Leibnitzovi, Darwinovi. Vede ale i k Nietzschemu a Hitlerovi /nihilizmus, čistota rasy, eugenika, sociální darwinizmus/.

Odmyslíme-li si vše, co zatěžuje víru bludem modernizmu, pak se nám v mnohém ulehčí. Pokud ne, budeme se trápit nejasnostmi.

Daniel A. Kyler III.O.P.

Pozn.: Pokud vás oslovila zhora uvedená tematika a hodláte se mnohem více dozvědět, máte možnost navštívit např. stránky: <http://www.vendee.cz/>, případně kolegyni: <http://www.piusbruderschaft.de>. Zde naleznete předkládané fundované obhajované názory ke kdekjakým tématům. Jen vás nesmí "rozházet" mnohdy dost nekompromisní, až nesnášenlivý tón příspěvků, které jediné jsou pravdivé (typické). Jako příklad "staromilství" můžeme "hledat" rozdíly na stránce (pro úspěšnost již druhá hra): <http://www.vendee.cz/texty/najdi2.htm>. Je vhodné na Silvestra :-). Pro seriózní rozbor chybí popis k obrázkům, kdy a za jakých podmínek byly pořizeny. Slouží zároveň jako dobrá škola demagogie...

R. S.

Okénko do knihovny

autor: B. Peyrous, M. A. Pompignoliová
název: Jezuíta a františkán kouří dýmku...
z obsahu:

Dvojí metr

To, že často měříme dvojím metrem, se nejčastěji projeví, když posuzujeme svoje chování a chování někoho druhého.

Když někdo nedokončí svou práci včas, je to zpravidla tím, že je líný.

Když včas nedokončím práci já, je to tím, že jsem moc přetížený.

Když druhý o někom nepěkně mluví, je to pomlouvání.

Když to dělám já, je to konstruktivní kritika.

Když někdo trvá na svém postoji, je opojený mocí.

Když já trvám na svém, jsem pevný ve svém přesvědčení.

Když někomu něco dlouho trvá, je to loudal.

Když něco dlouho trvá mně, je to proto, že jsem pečlivý.

Když někdo něco udělá rychle, jistě to odflákl.

Když pracuji rychle já, je to tím, že jsem šikovný.

Když je někdo přívětivý, je to jistě tím, že má něco za lubem.

Když jsem přívětivý já, je to vždycky upřímné.

Když druhý udělá něco, o co ho nikdo nežádal, míchá se do věcí, do kterých mu nic není.

Ale když já udělám něco, do ode mě nikdo nechtěl, chopil jsem se iniciativy.

Když někdo brání svá práva, je to sobec.

Když to dělám já, je to tím, že mám pevný charakter.

Pán Ježíš nás lidi dobře znal, a tak řekl: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“ (Mt 7, 3)

vybrala M. J.

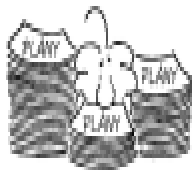
Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Farní rada se v prosinci 2010 již nesešla.

Nesejde se ani v měsíci lednu...

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 13. února 2011 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jiří Málek	místopředseda
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Otto Chmelík	člen
Antonín Musil	člen
Jaroslava Škodová	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2011	3. ledna	6. února	6. března	3. dubna
1. května	5. června	3. července	7. srpna	4. září
2. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:08	17:08	19:08	21:08
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2010	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	19 304 Kč	2 036 Kč	12 873 Kč	Na pomoc Haiti
			2 150 Kč	Na katolické školy
Únor	7 038 Kč	1 447 Kč	2 636 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	7 234 Kč	1 773 Kč	2 950 Kč	Na pojištění
Duben	9 358 Kč	1 914 Kč	594 Kč	Na Svatou zemi
Květen	6 290 Kč	2 642 Kč	0 Kč	
Červen	7 277 Kč	1 658 Kč	2 200 Kč	Na bohoslovce
Červenec	5 192 Kč	1 013 Kč	0 Kč	
Srpen	7 373 Kč	2 138 Kč	0 Kč	
Září	7 555 Kč	1 249 Kč	1 608 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	7 818 Kč	1 494 Kč	2 126 Kč	Na misie
Listopad	6 995 Kč	1 251 Kč	2 355 Kč	Na pojištění
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	91 434 Kč	18 615 Kč	29 492 Kč	

- Na závěr slavnostní vánoční bohoslužby kněz promluvil: „Přeji vám všem radost z příchodu Spasitele na svět a vám, kteří sem nechodíte úplně pravidelně, přeji i šťastný nový rok, požehnané Velikonoce a vydařenou dovolenou...“
- Adam s Evou se procházejí po ráji. Vtom se Adam ptá: „Evo, vezmeš si mne za manžela?“ Eva: „No, nevím, nevím... To si musím, Adame, ještě promyslet.“ Adam: „Tak nepřemýšlej dlouho. Mám ještě dost žeber.“

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Pouť do Filipova** - Letos vychází pouť na noc ze středy 12. na čtvrtek 13. ledna. Poutní mši svatou bude 13. 01. 2011 ve 04:00 sloužit biskup Jan Baxant.
- ☞ **Týden modliteb za jednotu křesťanů** - 18.-25. ledna 2011. Motto: „**Sjednocení v učení apoštolů, společenství, lámání chleba a modlitbě**“ (srov. Sk 2, 42).
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Biblický koutek

46. část

Getsemanská zahrada. Jméno Getsemany znamená „lis“, ve kterém se mačkají olivy: místo se nacházelo na úbočí Olivové hory, asi poblíž nějakého lisu. Tu noc se stal Ježíš „plodem olivy“, byl vzat a „lisován“.

Pilát. Jeruzalém spadal v letech 26-36 po Kristu pod pravomoc Piláta. Pilát sídlil v Cesareji, kousek na sever, a do Jeruzaléma přicházel jenom při významných příležitostech, jako byly třeba Velikonoce. Historici ho popisují jako člověka necitlivého a krutého.

Maria. Při této příležitosti se naplňuje Simeonovo proroctví, které bylo vysloveno při představení Ježíše v chrámu po 40 dnech od jeho narození: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli...., i tvou vlastní duší pronikne meč.“

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
20. 01. 2011	Bohušovice	Kosatka		Římanům 9
17. 02. 2011	Trmice	Petr Novotný		Římanům 10
17. 03. 2011	Krupka	František		Římanům 11
14. 04. 2011	Teplice	Milan Pekárek		Římanům 12
19. 05. 2011	Bohušovice	Kosatka		Římanům 13
16. 06. 2011	Trmice	Petr Novotný		Římanům 14
15. 09. 2011	Trmice	Petr Novotný		Římanům 15
20. 10. 2011	Teplice	Milan Pekárek		Římanům 16
17. 11. 2011	Bohušovice	Kosatka		Římanům 16
15. 12. 2011	Krupka	František		Vánoční besídka

Světové dny mládeže 2011 - Madrid

Duchovní příprava na Světové dny mládeže

Na Světové dny mládeže (SDM), které se ve španělském Madridu uskuteční ve dnech 16.-21. srpna 2011, je třeba se připravit i duchovně. K tomu poslouží devět novén k patronům letošních SDM. První z nich, novéna ke svatému Františku Xaverskému, začala v pátek 3. prosince 2010.

Novéna ke svatému Františku Xaverskému (1506-1552), která je součástí duchovní přípravy na Světové dny mládeže v Madridu v létě 2011, se modlí po dobu devíti dní.

Její pravidelná struktura je následující: 1. vhodná píseň, 2. požehnání křížem (nikoliv pokud novéna následuje hned po mši svaté), 3. krátký úvod (podle dne novény, který právě prožíváme, podle toho, co bude tématem četby), 4. četba, 5. modlitba sv. Františka Xaverského a požehnání, 6. píseň sv. Ignáce.

Výběr četby a úvodů k ní se opírají o knihu František Xaverský (1506-1552). Výběr z korespondence jezuitského misionáře Dálného Východu. Vydalo Refugium Velehrad-Roma roku 2005.

Kompletní texty k novéně jsou každý den k dispozici na českých webových stránkách Světových dní mládeže <http://madrid2011.signalny.cz/>.

První den novény byl věnován začátkům Františkovy misionářské činnosti. V dopisu zasláném spolubratřím do Říma misionář burcuje pohodlně usínající svět evropských univerzit, aby se probudil a nezůstal lhotejným vůči obrovské potřebě zvěstování evangelia v nedozírných dálkách Východu.

Druhý den novény se týkal roku 1545, období, které bychom v misionářském působení sv. Františka mohli charakterizovat jako „vědomí poslání“. Z dopisu druhým v Goa vysvětluje, že Františkova touha hlásat evangelium i na jiných místech než v samotné Indii, byla potvrzena při duchovním rozlišování v modlitbě.

Třetí zastavení poukázalo na „období naděje“ (léta 1545-1547). Světec psal jezuitům do Evropy o úskalích a nebezpečích spojených s misijní činností. Jen postoj upřímné a bezpodmínečné odevzdanosti do vůle Boží je skutečným východiskem a řešením v obtížných situacích.

Čtvrtý den je zastavením nad „velkým plánem“ ke kterému sv. František postupem času dospěl. Byla to myšlenka na pokřesťanštění světa, myšlenka, která neměla zůstat planou ideou, nýbrž měla vyburcovat k činům.

Pátý den novény uvádí do podivuhodných dějin šíření křesťanské víry v Japonsku. Texty vedly k zamyšlení se nad úlohou, kterou zde sehrál sv. František Xaverský.

Šestý den novény se nese v duchu „únavy“. Námahy spojené s apoštolským nasazením v Japonsku si vyžádaly svou daň. Ta byla ještě umocněna po Františkově návratu do Indie, kde velký misionář musel řešit napětí a nešvary mladého Tovařystva. S jakou rázností, rozvahou a láskou dokázal rozhodovat, líčí dopis Otci Alfonsu Cyprianovi.

Sedmý den je věnován době krátce před smrtí neúnavného misionáře, kdy nastala krize. Pečlivě připravovaný plán hlásat evangelium v Číně byl náhle zmařen. Sv. František se s neočekávaným zásahem nemínil smřít, což dokládá úryvek z listu určenému rektorovi jezuitské koleje v Goa.

Osmý den novény – poslední údobí Xaverova života a nevyplněný sen přinést dobrou zvěst o Kristu do Číny. Je neúspěch viděný lidskýma očima neúspěchem i před Boží tvář?

Devátý den novény má mít podobu krátké xaveriánské pobožnosti s tímto možným průběhem: 1. vhodná píseň; 2. požehnání křížem; 3. krátký úvod do litaní; 4. litanie ke cti sv. Františka Xaverského; 5. modlitba sv. Františka Xaverského a požehnání; 6. píseň sv. Ignáce.

ČBK, 6. 12. 2010

Ohlédnutí za XVI. konferencí o mládeži

Ve dnech 25.-26. 11. 2010 se v Olomouci uskutečnil další ročník Konference o mládeži, tentokrát na téma Mladý člověk a rodina.

Konference se zúčastnilo na 60 zástupců diecézních center pro mládež, řeholí, hnutí a komunit.

PhDr. Josef Zeman, CSc., psycholog a terapeut, v současnosti vedoucí církevní manželské a rodinné poradny Bethesda v Brně, ve své přednášce „Odkládaná dospělost“ zmínil zejména, že mládí se stalo autonomním životním obdobím, jehož smyslem již není v první řadě příprava na dospělost. Prioritu dostává nalezení a vybudování vlastní, „individuální“ identity. V této souvislosti hovoří nikoliv o „odkládané dospělosti“, ale přibližuje pojem „vynořující se dospělost“.

PhDr. Denisa Pastuszaková, Ph.D., psycholožka Poradny pro rodinu v Olomouci ve svém příspěvku „Fakticky existující soužití, vliv neúplné rodiny na osobnostní vývoj dítěte a mladého člověka“ poukázala na fakt, že funkční rodina neznamená absenci problémů, ale účinný způsob jejich zvládnání. V závěru svého příspěvku uvedla, že pro zdravý vývoj jedince (dítěte, mladého člověka) je zcela nezbytná jeho identifikace s dobře fungujícím obrazem rodiny a jejich jednotlivých členů. Tzv. „fakticky existující soužití“ (volný svazek) nemůže nikdy rodinu nahradit, suplovat, ani být vůči ní alternativou.

Součástí konference byly také čtvrtční moderované diskusní skupiny na různá témata. V jedné ze skupin zazněla pěkná výzva: „musíme věřit, že když mladé lidi vedeme k čistému vztahu, děláme pro ně to nejlepší, co můžeme.“

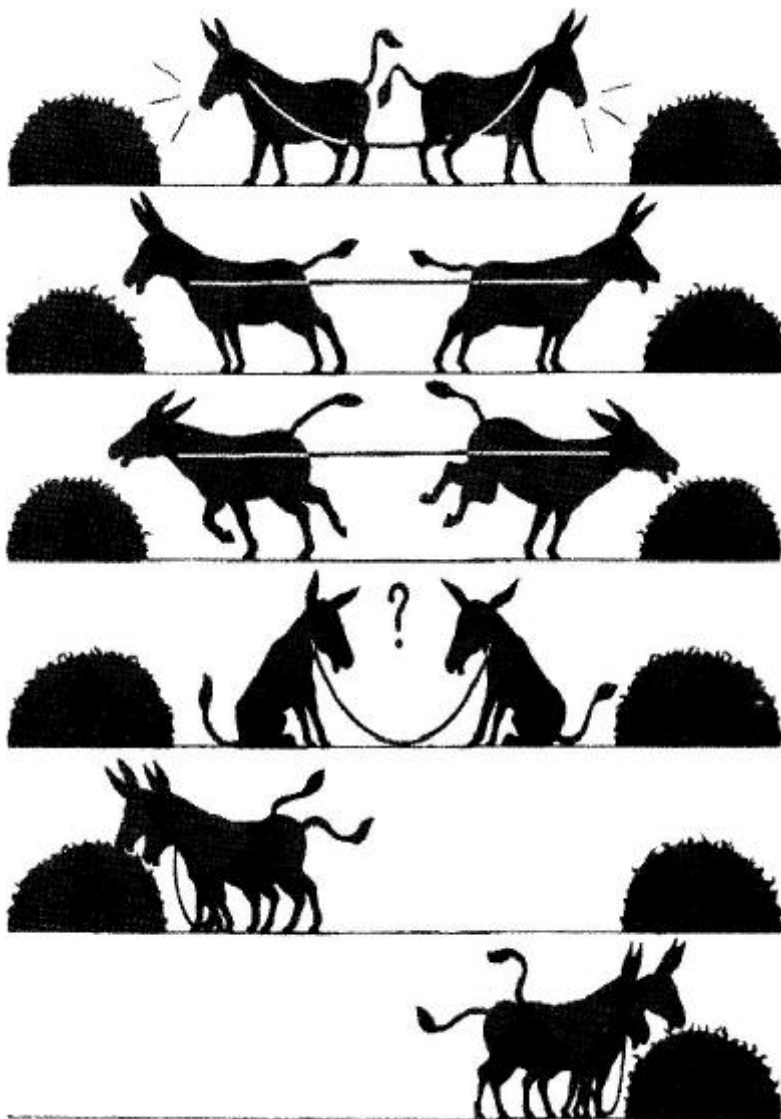
„Aktuální téma a velký zájem zúčastněných ukazuje, že Konference o mládeži splnila a v ledaštem předčila očekávání“, uvedl v závěru konference P. Vít Zatloukal, ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference.

Příští Konference o mládeži se uskuteční opět v posledním týdnu před začátkem adventu, tedy v termínu 24.-25. listopadu 2011.

ČBK, 7. 12. 2010

Bezeslov...

?

Jmenování nových kanovníků katedrální kapituly

U příležitosti svátku sv. Štěpána – prvomučedníka jmenoval litoměřický biskup Mons. Jan Baxant deset nových kanovníků litoměřické katedrální kapituly sv. Ště-

pána. Dekret litoměřického biskupa přečetl v katedrále v závěru pontifikální poutní mše sv. kancléř biskupské kurie Mgr. Miloslav Marek.

Mons. Baxant ve svém jmenovacím dekretu mimo jiné uvedl: „Přeji si, aby katedrální kapitula byla tímto jmenováním obnovena a posílena, aby byla společenstvím kněží, spolehlivých a blízkých spolupracovníků litoměřického biskupa. Vznešené posláni kanovníků pečovat o katedrálu a slavnostní liturgii v ní, nepřehlédnutelný historický význam oddané služby jednotlivých členů v oblasti vědecké, kulturní i společenské za celou dobu existence kapitulního sboru, vysoce převyšuje jednoduché chápání kapituly jako pouhý soubor majetkových podstat a k nim příslušejících beneficí, pokud vůbec v současné době nějaká jsou. Jmenování kanovníků do naší litoměřické kapituly znamená pro každého z nich další pověření ke službě v Kristově církvi.“ Litoměřická kapitula byla založena v roce 1057 knížetem Svytlahem II.

Čestnými kanovníky byli jmenováni:

- 1/ P. Grzegorz Czerny (nar. 1972, vysv. 2000), okrskový vikář krušnohorského vikariátu a administrátor v Litvínově
- 2/ P. Karel Jordán Červený (nar. 1943, vysv. 1998), děkan v České Kamenici
- 3/ P. Viliam Matějka (nar. 1961, vysv. 1986), děkan v České Lípě
- 4/ P. Miroslav Šimáček (nar. 1951, vysv. 1976), arciděkan v Ústí nad Labem
- 5/ P. Josef Šimon (nar. 1923, vysv. 1947), farář v Kryrech

Sídelními kanovníky byli jmenováni:

- 1/ P. Martin Davídek (nar. 1966, vysv. 2002), farní vikář ve farnosti Všech sv. v Litoměřicích, v současnosti také doktorand Papežské Lateránské univerzity v Římě
- 2/ P. Jan Nepomuk Jiříštl (nar. 1974, vysv. 1999), okrskový vikář mladoboleslavského vikariátu a farář v Bělé pod Bezdězem
- 3/ P. Rudolf Repka (nar. 1972, vysv. 1998), okrskový vikář českolipského vikariátu a administrátor ve Cvikově
- 4/ P. Józef Szeliga (nar. 1966, vysv. 1992), okrskový vikář litoměřického a ústeckého vikariátu a děkan v Litoměřicích
- 5/ P. Václav Vlasák (nar. 1946, vysv. 1979), okrskový vikář turnovského vikariátu a děkan v Turnově

Slavnostní instalace nově jmenovaných kanovníků proběhne při bohoslužbě v katedrále v sobotu 12. února 2011 v 10 hodin.

Autor: Martin Flosman , 27. 12. 2010

Akce roku 2011, kterou není dobré si nechat „ujít“...

V měsíci květnu ve dnech 19.-22., roku 2011, je plánované Celostátní setkání chlapů pod názvem **GLOTRACH 2011**. Název vznikl z počátečních písmen vedoucích semináře, kterými jsou: PhDr. L. Chválová-Trapková, MUDr. Vl. Chvála, P. Petr Glogar OCD.

Místem konání je rekreační středisko Nesměř u Velkého Meziříčí. Podobný seminář se konal již v roce 2008 v Křižanově. Účast na setkání může být zároveň

dobrou přípravou na „Mužský rituál přechodu do zralé dospělosti“, který se koná v září 2011. Kompletní cena pro jednoho i s plnou penzí činí 2 200 Kč. Další informace jsou na plakátku na nástěnce v kostele a budou postupně uveřejňovány na stránce: <http://www.setkani.org/index.php?id=55&case=909>.

Mužský rituál přechodu do zralé dospělosti je druhá velká akce pořádaná pro muže (již po osmé!).

Bude se konat ve dnech 10.-14. září 2011, opět v jedinečném prostředí střediska v Nesměři, ležící na břehu řeky Oslavy. Pro účastníky MROP se pak dále otvírá možnost účastnit se dalších seminářů a v roce 2011 poprvé bude uspořádán seminář i pro jejich manželky. Více se opět lze dovědět z plakátku na nástěnce v kostele.

Pro bližší seznámení s MROP pro muže, a to nejen středního věku (účastnili se mladí i staří muži...) bude uspořádáno Křeslo pro hosta. Byly by uvedeny některé osobní zkušenosti, potřebné informace, promítnuty vybrané fotografie a filmy z některých chlapeckých akcí. Bylo by dobré, kdyby se v hojném počtu zúčastnili muži a otcové z mladých rodin. Termín, kdy se na naší faře sejdem bude včas oznámen.

R. S.

Výroční den zjevení Panny Marie ve Filipově

Ve čtvrtek 13. ledna 2011 ve 4 hodiny se v bazilice ve Filipově uskuteční slavnostní poutní mše. Hlavním celebrantem bude litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Bohoslužby se má zúčastnit i na čtyřicet koncelebrujících kněží z Čech a Německa. Poutní chrám spravovaný Římskokatolickou farností Jiříkov se nalézá ve Filipově, místní části Jiříkova, přímo na státní hranici se SRN. Nejmladší mariánská svatyně v litoměřické diecézi se od svého počátku v roce 1866 těšila velké úctě věřících. Slavností poutní mši navštěvují každoročně o mrazivém lednovém ránu stovky věřících z Čech, Německa i Slovenska.

Většina poutníků do baziliky ve Filipově přijede autobusem. Další se na cestu vydávají pěšky. Noční pěší pout' začíná o půlnoci u katolické fary ve Šluknově, odkud poutníci společně vychází na cestu. Pokud se sejde dost poutníků v Rumburku, odcházejí o 2. hodině ranní od rumburské katolické fary z Dobrovského nám. „Slavnostní poutní mše v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově se koná ve výroční den zázračného uzdravení Magdalény Kade,“ uvedl páter Jozef Kujan, ředitel salesiánské komunity, která spravuje farnosti v Jiříkově, Rumburku a okolí. Po slavnostní poutní mši ve 4 hodiny v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově následuje v 9:00 mše sv. v německém jazyce. V 10:30 se koná mše sv. v českém jazyce a v 17:00 pak česko-německá mše svatá.

„V domku č. p. 63 ve Filipově žila těžce nemocná tkadlena Magdaléna Kade (5. 6. 1835-10. 12. 1905). Ve 4 hodiny nad ránem dne 13. ledna 1866 se Magdaléně při modlitbě zjevila Panna Maria a přislíbila jí uzdravení. Dosud nevyléčitelně nemocná Magdaléna byla dalšího dne zcela zdráva a znovu mohla začít pracovat. K "milostnému domku", místu zjevení Panny Marie a zázračného uzdravení, začaly putovat zástupy lidí,“ připomíná historii zjevení farář Jozef Kujan z Římskokatolické farnosti Jiříkov. Ve 30. letech 20. století patřila bazilika ve Filipově k nejna-

vštěvovanějším mariánským poutním místům v diecézi. O poutní místo pečovali do roku 1950 řeholníci z kongregace redemptoristů.

Klára Mágrová, 3. 12. 2010

Historie baziliky minor ve Filipově

Na místě zázraku došlo nejprve v letech 1870 až 1873 díky iniciativě kaplana P. Františka Storcha k výstavbě milostné kaple. Následně zde byl v letech 1873-1885 podle plánů architekta F. Hutzlera z Vídně postaven monumentální jednodolní novorománský kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů s dvěma věžemi v průčelí. Roku 1884 bylo započato s výstavbou kláštera redemptoristů, do jejichž péče bylo nové poutní místo svěřeno.

Magdaléna Kade zemřela ve věku 70 let a její pohřeb do zvláštní hrobky na jiříkovském hřbitově se stal velkou mariánskou oslavou. Posléze byly její ostatky přemístěny roku 1925 na hřbitov ve Filipově a nakonec roku 1994 do chrámu ve Filipově.

V roce 1926 (60. výročí zjevení) byl kostel papežem Piem XI. prohlášen za basiliku minor. Osobně, ještě jako papežský nuncius Ambrogio Ratti, navštívil roku 1920 Filipov. Koncem 30. let 20. století patřila bazilika mezi nejnavštěvovanější poutní místa ve střední Evropě.

<http://cz.poutni-mista-sluknovsko.cz/>

Slavnosti a svátky

LITURGIE

1.	1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie
6.	1. Slavnost Zjevení Páně
9.	1. Svátek Křtu Páně
25.	1. Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola

Významné dny

1.	1. Světový den modliteb za mír
18.-25.	1. Týden modliteb za jednotu křesťanů
16.	1. Den uprchlíků
31.	1. Světový den pomoci malomocným

Výroční dny biskupů

5.	1. Mons. Lobkowicz	narození (1948)
6.	1. Mons. Causero	biskupské svěcení (1993)
10.	1. Mons. Causero	jmenování nunciem v České republice (2004)
11.	1. Mons. Paďour	biskupské svěcení (1997)
	Mons. Malý	biskupské svěcení (1997)
13.	1. Mons. Causero	narození (1940)
19.	1. Mons. Hrdlička	narození (1942)

27. 1. Mons Otčenášek převzetí diecéze (1990)
 31. 1. Mons. Graubner svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 18:45 - křeslo pro hosta
- ◆ každý pátek od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer
- ◆ 18. v měsíci v 18:00 - Obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:00 +/-
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:00 +/-
Pátek		17:00 +/-
Sobota		15:00 Bynov ^{*/}

^{*/} Přes období zimního času jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 15:00**

^{+/} Přes období zimního času jsou večerní mše svaté ve všední dny **od 17:00**

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:45	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	18:00	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 01. 2011, před 1. neděli v únoru ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)